

Arrest

nr. 63 893 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 21 maart 2011 elk een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde tevens op 21 maart 2011, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoekers reeds op 23 augustus 2005, op 24 september 2008, op 2 maart 2010 en op 25 november 2010 in Polen werden aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 13 april 2011, gelet op artikel 16.1.e van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoekers.

1.3. Bij schrijven van 15 april 2011 willigden de Poolse autoriteiten de terugnameverzoeken in op grond van artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG.

1.4. Op 21 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Deze beslissingen werden verzoekers op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde [D. A.]

[...]

*van nationaliteit : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en zijn echtgenoot en hun vier minderjarige kinderen vroegen op 21.03.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene asiel vroeg in Polen op 23.08.2005, 24.09.2008, 02.03.2010 en 25.11.2010. De betrokkene bevestigde dit tijdens zijn verhoor en stelde dat hij enkele keren vanuit Polen naar Tsjetsjenië terugkeerde, maar nooit voor langer dan drie maanden. Hij stelde verder dat zijn laatste asielaanvraag op 03.03.2011 werd afgewezen en dat hij op 20.03.2011 van Polen naar België reisde. Op 13.04.2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 15.04.2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij met zijn gezin vanuit Polen naar België reisde omdat zijn asielaanvraag werd afgewezen en hij vreesde dat de Poolse instanties hem naar de Russische Federatie zouden verwijderen. Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Polen op 15.04.2011 instemde met de terugname van de betrokkene en de behandeling van zijn asielaanvraag.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij vreest dat de Poolse instanties hem naar de Russische Federatie zullen verwijderen benadrukken we dat Polen met het akkoord van 15.04.2011 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verder merken we op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de

Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschaprecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt.

Gevraagd naar de aanwezigheid van familieleden in België of in een andere Lidstaat verklaarde de betrokkene dat een zus van zijn echtgenote in België verblijft. Een broer van hem zou in Zweden of Zwitserland verblijven, een andere broer in Polen. We merken op dat de in België verblijvende familieleden niet kunnen worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Dit betekent dat geen toepassing van de artikels 7 of 8 van Verordening 343/2003 kan worden gemaakt. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen enkele aanleiding om te stellen dat de betrokkene en zijn gezin afhankelijk zouden zijn van deze familieleden, die ook enkel gemachtigd zijn tot verblijf in België in het kader van hun asielaanvraag.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse diensten.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde [S. I.]

[...]

*van nationaliteit : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar echtgenoot en hun vier minderjarige kinderen vroegen op 21.03.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene asiel vroeg in Polen op 23.08.2005, 24.09.2008, 02.03.2010 en 25.11.2010. De betrokkene bevestigde dit tijdens haar verhoor en stelde dat zij en haar gezin in 2005 vanuit Polen terugkeerden naar de Russische Federatie. In 2008 vroegen ze opnieuw asiel in Polen. De betrokkene voegde toe dat haar laatste asielaanvraag op 03.03.2011 werd afgewezen en dat ze op 20.03.2011 van Polen naar België reisde. Op 13.04.2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 15.04.2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat ze met haar gezin vanuit Polen naar België reisde omdat hun asielaanvraag werd afgewezen en ze vreesde dat de Poolse instanties haar en haar gezin naar de Russische Federatie zouden verwijderen. Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Polen op 15.04.2011 instemde met de terugname van de betrokkene en de behandeling van haar asielaanvraag. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze vreest dat de Poolse instanties haar naar de Russische Federatie zullen verwijderen benadrukken we dat Polen met het akkoord van 15.04.2011 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verder merken we op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt.

Gevraagd naar de aanwezigheid van familieleden in België of in een andere Lidstaat verklaarde de betrokkene dat een zus van haar in België verblijft. We merken op dat deze in België verblijvende familieleden niet kunnen worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Dit betekent dat geen toepassing van de artikels 7 of 8 van Verordening 343/2003 kan worden gemaakt. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen enkele aanleiding om te stellen dat de betrokkene en haar gezin afhankelijk zouden zijn van deze familieleden, die ook enkel gemachtigd zijn tot verblijf in België in het kader van hun asielaanvraag.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die

aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3.2 en 15.1 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsverplichting. Zij stellen tevens dat er sprake is van een manifest gebrek aan motivering en van een kennelijke beoordelingsfout.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Overwegende dat de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening 343/2003 aan de Belgische overheden de mogelijkheid geeft om zelf een asielaanvraag te onderzoeken, ook al leggen de andere regels van de Verordening vast dat een andere Lidstaat in principe verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvraag;

Dat eisers duidelijk hebben gevraagd dat hun asielaanvraag zou worden onderzocht door de Belgische overheden, wat de reden is van hun asielaanvraag op het Belgische grondgebied, en zij hebben hiervoor als redenen aangehaald de aanwezigheid van de zus van mevrouw, wiens asielprocedure in België nog loopt, maar ook het gebrek aan vertrouwen in de Poolse autoriteiten.

Dat de bestreden beslissingen niet betwisten dat de zus van mevrouw in België verblijft.

Dat eisers niet betwisten dat de zus van mevrouw niet behoort tot hun kerngezin, maar dat dit niet verhindert dat dit element eveneens in overweging zou kunnen worden genomen voor een toepassing van de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening, want voor de toepassing van deze artikels is het niet vereist dat zou worden bewezen dat eisers afhankelijk zouden zijn van de financiële, medische of andere hulp van dit familielid.

Dat de artikelen 3§2 en 15 van de Verordening op niet op een beperkende wijze zijn gedefinieerd en dat men aan de Belgische overheden kan vragen om de asielaanvraag te onderzoeken op basis van deze artikelen omwille van uiteenlopende redenen van humanitaire aard.

Dat deze artikelen helemaal niet uitsluiten dat de Belgische overheden zouden beslissen om de asielaanvraag van eisers te behandelen op basis van de familiebanden met de zus van mevrouw die aanwezig is in België en die een asielaanvraag heeft ingediend, zodat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd door te stellen dat eisers niet bewijzen dat zij afhankelijk zouden zijn van de hulp van de zus van mevrouw en dat dit de reden zou zijn voor de niet-toepassing van de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening.

Dat enkel het artikel 7 van de EG-Verordening oplegt dat men moet aantonen dat men afhankelijk is van de hulp van dit familielid, maar niet de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening, wat maakt dat de motivering van de bestreden beslissing als zou eisers niet aantonen dat zij afhankelijk zijn van de hulp van de zus van mevrouw niet afdoende is en niet adequaat zodat er een schending moet worden vastgesteld van de verplichting tot materiële en formele motivering, in schending met de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 in combinatie met de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening;

Dat vervolgens eisers ook het gebrek aan vertrouwen in de Poolse autoriteiten inroepen als reden voor een behandeling van zijn asielaanvraag in België op basis van de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening.

Het schrijven van de raadvrouw van eisers van 21.04.2011 heeft deze reden duidelijk uiteengezet op vraag van eisers en nog voor dat er een beslissing was genomen door DVZ (stuk 3).

“Cliënten melden mij dat er wordt nagegaan of Polen verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van hun asielaanvraag en dit in het kader van de Dublin-verordening.

Cliënten zijn van mening dat Polen niet verantwoordelijk is, en zijn van oordeel dat België hun asielaanvraag dient te behandelen en dit om onder meer volgende redenen:

- De zus van mevrouw [S. I.], zijnde [S. A.] verblijft tevens in België.

België is dus de lidstaat waar een gezinslid van de familie verblijft met een hangende asielprocedure (artikel 8 van de Dublin-Verordening).

- Bovendien hebben cliënten geen vertrouwen in de Poolse autoriteiten.

Cliënten hebben vernomen dat corruptie niet uitgesloten is.

Cliënten hebben tevens vernomen dat de geheimhouding van hetgeen verteld wordt tijdens een interview niet wordt gegarandeerd (zeker wat betreft asielzoekers die relaties hebben met Tsjetsjenië), waardoor cliënten meer terughoudend zijn om alle details te vertellen.

Cliënten benadrukken dus dat zij geen vertrouwen hebben in de Poolse autoriteiten en meer specifiek bij de interviewer..

Mijn cliënten stellen daarenboven dat zij enkel de mogelijkheid hebben gekregen om hun asielrelaas, uiteen te zetten met betrekking tot de problemen van 2005 doch zij hebben niet de mogelijkheid gekregen om de andere elementen uiteen te zetten.

Zij wensten dit te doen, doch kregen te horen dat zij enkel op de vragen dienden te antwoorden.

Cliënten zijn bijgevolg van mening dat België verantwoordelijk is, minstens dat België toepassing kan maken van de soevereiniteitsclausule (artikel 3 van de Dublinverordening), die stelt dat:

« Elk lidstaat kan een hij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in de verordening neergelegde criteria niet verplicht. »

Mogen wij u derhalve vriendelijk verzoeken te willen bevestigen dat België de asielaanvraag zal behandelen en het dossier over te maken aan het CGVS?”

DVZ heeft blijkbaar geen kennis kunnen nemen van deze argumenten gezien de beslissingen diezelfde dag genomen zijn geweest.

DVZ diende evenwel met dit belangrijk element ook kennis te nemen en deze in overweging te nemen bij het nemen van de beslissingen.

De beslissingen laten uitschijnen alsof eisers geen opmerkingen hadden waarom de asielaanvragen niet door de Poolse autoriteiten zouden moeten worden behandeld.

Gezien de fax van de raadvrouw van eisers aan DVZ, stemt de "schijnbare" overweging van DVZ niet overeen met de werkelijkheid.

In elk geval merken eisers op dat op vernoemd argument verwerkt in de fax van de raadvrouw van eisers niet werd geantwoord.

Dat de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering vertoont in strijd met de hierboven vermelde wetsartikelen."

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...]

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat er in de bestreden beslissing geen rekening kon worden gehouden met voornoemde brief van verzoekers advocaat, die weliswaar evenals de bestreden beslissing gedateerd is op 21 april 2011, maar nog niet gekend was bij de verwerende partij op het ogenblik van de besluitvorming.

Er kan worden vastgesteld dat er in de bestreden beslissing wel rekening werd gehouden met alle door verzoekers aangehaalde elementen ter staving van hun asielaanvraag, die overigens niet fundamenteel afwijken van wat bijkomend in de brief van de advocaat werd aangegeven.

Omtrent de redenen om een asielaanvraag in te dienen in België en het voorgehouden verblijf van hun (schoon)zus in België, werd in de bestreden beslissing reeds het volgende gesteld:

(...) de betrokkene antwoordde dat hij met zijn gezin vanuit Polen naar België reisde omdat zijn asielaanvraag werd afgewezen en hij vreesde dat de Poolse instanties hem naar de Russische Federatie zouden verwijderen. Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europe[s]e instanties. (...) betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij vreest dat de Poolse instanties hem naar de Russische federatie zullen verwijderen, benadrukken we dat Polen met het akkoord van 15.04.2011 niet alleen instemt met de terugname van betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. (...) de betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Volgens de be[pa]llingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt.

Gevraagd naar de aanwezigheid van familieleden in België of in een andere Lidstaat verklaarde betrokkene dat hun (schoon)zus in België verblijft. (...) We merken op dat de in België verblijvende familieleden niet kunnen worden beschouwd als gezinsleden zoals omschreven in artikel 2, i) van verordening 343/2003. Dit betekent dat geen toepassing van de artikels 7 of 8 van de verordening 343/2003 kan worden gemaakt. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen enkele aanleiding om te stellen dat de betrokkene en zijn gezin afhankelijk

zouden zijn van deze familieleden, die ook enkel gemachtigd zijn tot verblijf in België in het kader van hun asielaanvraag. (...)

Verzoekers doen geen ernstige poging om de verantwoordelijkheid van de lidstaat Polen te weerleggen. Zij maken evenmin aannemelijk waarom zij geen vertrouwen zouden hebben in de Poolse autoriteiten, temeer zij er reeds verschillende asielaanvragen indienden, deze behandeld werden en zij er steeds opgevangen werden.

Betreffende de (schoon)zus die in België verblijft, werd er eveneens reeds uitvoerig ingegaan in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform voornoemde bepalingen.”

3.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, immers op gewezen dat verzoekers eerder een asielaanvraag indienden in Polen en de Poolse autoriteiten daarom verantwoordelijk zijn voor de behandeling hun asielaanvragen, dat zij daarom het Belgische grondgebied dienen te verlaten en dat zij zich bij de bevoegde Poolse diensten moeten aanmelden. Verder wordt aangegeven dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvragen in België in toepassing van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG.

Verzoekers betogen dat in de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze is gemotiveerd waarom het gegeven dat de zus van verzoekster in België verblijft en het feit dat zij geen vertrouwen hebben in de Poolse autoriteiten niet weerhouden wordt als reden om hun asielaanvragen in België te behandelen op basis van de artikelen 3.2 of 15 van de verordening 343/2003/EG.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers, toen zij door verweerder gehoord werden, de aanwezigheid in België van een zus van verzoekster of hun gebrek aan vertrouwen in de Poolse asielinstanties niet als elementen opgaven om verweerder ertoe te brengen te besluiten dat hun asielaanvragen in België dienden behandeld te worden. Waar verzoekers betogen dat zij dit hebben kenbaar gemaakt via een faxbericht van hun raadsman, moet worden gesteld dat niet blijkt dat dit bericht verweerder bereikte alvorens hij de bestreden beslissingen nam en dus ook niet blijkt dat hij met de inhoud van dit faxbericht rekening kon houden.

Aangezien verzoekers, voor de bestreden beslissingen genomen werden, niet op een duidelijke wijze gegevens aanreikten waaruit verweerder zou kunnen afleiden dat een toepassing van artikel 3.2 of 15 van de verordening 343/2003/EG tot de mogelijkheden behoorde, kan niet verwacht worden dat hij een meer uitgebreide motivering dan deze die voorzien is in de bestreden beslissingen ontwikkelde.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekers stellen dat de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen niet correct zijn en menen dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers betwisten in wezen niet dat Polen overeenkomstig artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvragen, doch betogen dat verweerder toepassing had moeten maken van de mogelijkheid geboden door de artikelen 3.2 en 15.1 van voormelde verordening om deze aanvragen toch door de Belgische asielinstanties te laten behandelen.

Artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG voorziet dat een Staat toch de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag te behandelen wanneer deze hiertoe op grond van de voormelde verordening niet verplicht is. Artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG bepaalt dat iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden kan herenigen op humanitaire gronden en dit op verzoek van een andere lidstaat. Geen van beide bepalingen houdt op zich enige verplichting in voor verweerder. Verweerder dient van deze discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt echter wel gebruik te maken indien er zeer ernstige aanwijzingen bestaan dat een toepassing van de in de verordening 343/2003/EG bepaalde bevoegdheidsregels aanleiding zou geven tot een inbreuk op mensenrechten die een absoluut karakter hebben. Door te wijzen op het feit dat een zus van verzoekster in het Rijk verblijft, waarbij verzoekers daarenboven erkennen dat dit familielid niet tot het kerngezin behoort, tonen verzoekers dit echter niet aan. Door hun vage en ongestaafde beweringen omtrent mogelijke corruptie bij de Poolse autoriteiten en miskennis van de geheimhoudingsplicht tonen zij dit evenmin aan.

Verzoekers laten verstaan niet akkoord te gaan met het door verweerder ingenomen standpunt en geven aan dat verweerder een ruimere invulling kan geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG maar tonen hiermee niet aan dat deze bepalingen of 51/5 van de Vreemdelingenwet werden geschonden of dat verweerder in casu een manifeste beoordelingsfout maakte of de materiële motiveringsplicht niet respecteerde.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK